

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **A. T.**

oskarżonej z art. 216 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2025 r.

w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z 12 września 2024 r. sygn. akt VII Ka 530/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie

z 9 maja 2024 r. sygn. akt IV K 688/23,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić oskarżyciela prywatnego od kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika oskarżyciela prywatnego z urzędu - radcy prawnego M. M., kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy) w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Częstochowie, na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, wyrokiem z 12 września 2024 r. sygn. akt VII Ka 530/24 utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z 9 maja 2024 r. sygn. akt IV K 688/23, na mocy którego oskarżona A. T. została uniewinniona od zarzucanego jej czynu mającego polegać na tym, że w dniu 27 października 2022 r. o godz. 17:00 jako pracownik spółdzielni socjalnej w X. „[...]”, ul. [...], posługując się numerem telefonu [...], nazwała Z. P. kłamcą w zakresie tego, że pokrzywdzony twierdził, iż nie ma swojego telefonu, tylko pożyczony, a oskarżona twierdziła, że pokrzywdzony kłamie, tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wywiódł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił następujące rażące naruszenia prawa procesowego, a mianowicie:

- art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 ust. 2 pkt 2, 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia wniosku dowodowego o zlecenie policji ustalenia świadków zdarzenia z 27 października 2022 r. w sytuacji, gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym zeznań Pana Z. P. wynika, że na korytarzu w trakcie zdarzenia znajdowały się inne osoby poza stronami postępowania tj. sąsiedzi oskarżyciela prywatnego, którzy mogli być świadkami Jego zniesławienia przez oskarżoną - co doprowadziło do błędnego ocenienia przez Sąd II Instancji zachowania oskarżonej i oskarżyciela prywatnego, którego zeznaniom nie dano wiary, uznając je za niewiarygodne, co doprowadziło do uniewinnienia oskarżonej od zarzucanego jej czynu z art. 216 § 1 k.k.;

- art. 167 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodu polegającego na zwróceniu się do operatora [...] Sp. z o.o., tj. operatora sieci [...] o przekazanie informacji, czy Pan Z. P., posiadał lub posiada abonament nr [...], a jeżeli tak, czy posiada lub posiadał On zarejestrowany na siebie numer telefonu komórkowego, co w sposób jednoznaczny wyjaśniłoby, czy oskarżyciel prywatny taki numer posiadał w dacie zdarzenia, co ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, co doprowadziło do uniewinnienia oskarżonej od zarzucanego jej czynu z art. 216 § 1 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, pełnomocnik oskarżyciela prywatnego wniósł o:

- uchylenie punktu 1 zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie VII Wydziału Karnego Odwoławczego z 12 września 2024 r. sygn. akt VII Ka 530/24 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie;
- zasądzenie na rzecz pełnomocnika radcy prawnego M. M. kosztów zastępstwa procesowego z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, które nie zostały opłacone przez oskarżyciela prywatnego, ani w całości, ani w części.

Ponadto, w przypadku ewentualnego przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, pełnomocnik wniósł o zobowiązanie Sądu Okręgowego w Częstochowie do zlecenia Policji ustalenia świadków zdarzenia z dnia 27 października 2022 r. oraz przeprowadzenia dowodu polegającego na zwróceniu się do operatora [...] Sp. z o.o. tj. operatora sieci [...] o przekazanie informacji, czy Pan Z. P., posiadał lub posiada abonament nr [...], a jeżeli tak, czy posiada lub posiadał On zarejestrowany na siebie numer telefonu komórkowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesione w kasacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne, co skutkowało rozpoznaniem i oddaleniem tejże kasacji przez Sąd Najwyższy jako oczywiście bezzasadnej w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie zauważano i podkreślano, iż kasacja uznawana jest za oczywiście bezzasadną, gdy już pobieżna analiza podniesionych w niej zarzutów wskazuje, że nie są one trafne a przy tym nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia [*postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 1 lipca 2021 r. sygn. akt II KK 184/21*].

Przed przystąpieniem do zasadniczego rozważenia sformułowanych przez pełnomocnika zarzutów przypomnieć należy, iż kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych (*postanowienie SN z 24 listopada 2021 r. sygn. akt II KK 422/21*). Postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, które ma ponawiać kontrolę odwoławczą. W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy bada czy sąd odwoławczy (w realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w Częstochowie), w sposób rażąco istotnie naruszył wskazane przez autora kasacji przepisy, a więc wyraźnie, niewątpliwie, jak również, gdy jego ciężar gatunkowy ma charakter poważny. O istotności danego uchybienia można mówić jedynie wtedy, gdy możliwe jest wykazanie, iż kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby zgoła odmienne od tego, które w sprawie zapadło (*por. wyrok SN z 30 sierpnia 2023 r. sygn. akt II KK 480/22*). Tymczasem w niniejszej sprawie pełnomocnik w kasacji zakwestionował przebieg postępowania dowodowego, które to w istocie miało miejsce przed sądem pierwszej instancji, wskazując przy tym na naruszenia przepisów art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2, 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Tak sformułowane zarzuty, w świetle przebiegu postępowania drugoinstancyjnego i zapadłego w nim rozstrzygnięcia, już tylko z tej przyczyny jawią się jako oczywiście bezzasadne. Sąd II instancji nie mógł uchybić wyszczególnionym przez skarżącego przepisom, albowiem nie prowadził on własnego postępowania dowodowego. W ramach przeprowadzonej kontroli instancyjnej sąd odwoławczy dokonał rozpoznania zarzutów apelacyjnych pełnomocnika oskarżyciela prywatnego dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych, zaś poczynione przez ów Sąd rozważania wykazały, iż zarzuty te nie mogły zostać uznane za zasadne (s. 8-10 formularza uzasadnienia wyroku). Lektura tych rozważań wskazuje, iż owa kontrola została zrealizowana w sposób rzetelny i kompleksowy. Wobec zatem wniosków powziętych przez sąd odwoławczy co do prawidłowości i kompletności zakwestionowanych ustaleń faktycznych brak było podstaw do przeprowadzenia dowodów, o których przeprowadzenie wnioskował pełnomocnik oskarżyciela prywatnego. Skoro zatem sąd *ad quem* stwierdził, iż stan faktyczny nie wzbudza wątpliwości, materiał dowodowy jest pełny (tym samym nie wymagał uzupełnienia) a dowody wskazane

w zarzutach nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy - to w tej sytuacji nie mogło dojść do naruszenia art. 167 k.p.k. (*por. uzasadnienie postanowienia SN z 22 sierpnia 2024 r. sygn. akt III KK 320/24*).

Z uwagi na konstrukcję i formułę zarzutów z kasacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, Sąd Najwyższy zauważa także, iż skarżący zarzucając wyrokowi sądu II instancji naruszenie art. 7 k.p.k. powinien uprzednio zważyć, czy sąd ten w ogóle prowadził postępowanie dowodowe lub w sposób istotny dokonał modyfikacji oceny materiału dowodowego, przyjętej przez sąd *meriti*. W świetle bowiem poglądów utrwalonych w orzecznictwie Sądu Najwyższego, tylko w takich okolicznościach można podnosić kasacyjny zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. (*postanowienie SN z 25 maja 2021 r. sygn. akt II KK 185/21 i cyt. tam orzecznictwo*). W niniejszej natomiast sprawie, jak już wskazano powyżej, tego rodzaju okoliczności procesowe nie zaistniały, albowiem sąd II instancji utrzymał w mocy wyrok sądu *meriti*, nie prowadząc własnego postępowania dowodowego i nie dokonując własnych ustaleń faktycznych.

Uwzględniając wniosek pełnomocnika z urzędu - radcy prawnego M. M., na podstawie art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. – o radcach prawnych w zw. z § 2 ust 1, § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2024 r. poz. 764 ze zm.) zasądzono na jego rzecz kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz oskarżyciela prywatnego.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, orzeczono o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej, jednocześnie zwalniając oskarżyciela prywatnego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego (art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.).

[PŁ]

[r.g.]

[r.g.]